

Magasin Schäfer

Det ene udelukker ikke det andet

DET STORE LITTERATURNUMMER

Jeg synes, at jeg er 48 år

Interview med Søren Ulrik Thomsen. Af Kim Foss og Morten Lindberg

Det er ligegyldigt hvilken dag det er. Det er bare en dag. Vi er bange. Har aftalt at mødes nogle timer før interviewet og lige snakke det igennem. Det går ikke så godt. Vi ved begge godt hvad vi er oppe i mod. Den levende Bermuda-triangel med snorlige og helt tydelige linier imellem de tre punkter: intellekt, hjerte og pen. Det er intellektet vi frygter mest. Gamle venner som vi er, aftaler vi at prøve at slappe mest muligt af. Da vi spadserer over broen prøver vi at lave lidt grin med situationen, men ved godt begge inderst inde, at her hjælper hverken naiv Alt-for-damerne buddhisme eller en "jeg kan snakke lidt med om alt"-viden. Vi skal møde Søren Ulrik Thomsen. Han er skidesød, så vi både glæder os - og så alligevel ikke. Det er som om, at ovenover os runger hele tiden den skinbarlige sandhed: Han er os overlegen.

Vi tør godt at ringe på. I hvert fald efter et stykke tid. "Hej med jer" siger han, som det mest naturlige. Lejligheden er ikke stor og prangende, men dragende og fyldt med hans liv. Den gamle velholdte Thorens grammofon, Excorsist-plakaten, relikvier og plakater fra oplæsninger i ind - og udland, det mønstrede tapet, den læderbetrukne læsestol i hjørnet.

Søren laver thé til os, mens vi lytter til hans seneste musik-indkøb: - den tyske sangerinde Alexandra fra 60'erne. Vi kender hende ikke og den smule tryghed, der langsom havde sneget sig ind, begynder igen at forlade os. Men så falder snakken på Grethe Ingemann vs. Lise Reinau og på Paul Desmond og en speciel Chet Baker plade - og vi er igen med.

Da vi opdager et Dea Trier-Mørch-snit af Georg Trakl - alle sarte sjæles hof-poet - falder vi næsten helt til ro. Han er måske bare et menneske ligesom os?

Da vi har sat os, snakker vi med Søren om det sidste interview, vi har lavet. I det forrige nummer af Magasin Schäfer med plageånden Johnny Thomas. Et hudløst og meget hårdt - især for Johnny Thomas - interview. Vi hopper bare ind, okay?

Søren Ulrik: Jamen, hvordan plager han ?

Morten: Jamen, f.eks. hvis det var dig, ville han bare komme, hver gang du læste op, altså hver gang. Selv i lukkede kredse og steder du ville tænke: Her kommer han ikke ind. Så ville han sidde dernede.

Kim: Sikkert med 3-400 kroners buket inde fra Bering. Sådan er han.

Søren Ulrik: Gys, en rigtig stalker !

Morten: Er du med i en forfatter-klike ?

Søren Ulrik: Nej, det er jeg ikke. Det er nok noget, man mest har brug for, når man er ung. Hvor skal man bekræfte hinanden og gøre sig gældende overfor den forudgående generation, som jo altid fylder helt kolossalt. Man skal skabe plads til sit eget hold, som man jo er vanvittigt optaget af, så man ligger og ringer rundt og knævrer løs og hører nyt og løfter hinanden frem og føler sig meget vigtig. Og det er helt, som det skal være.

Men efterhånden som man bliver ældre, bliver forbindelserne til kollegerne også anderledes: De har ikke længere den dér aldersbestemte klike-karakter. Nogle af dem, jeg snakker godt med, er meget ældre end jeg selv, nogle meget yngre, og måske befinder de sig vidt forskellige steder i det litterære landskab og kender slet ikke hinanden indbyrdes. Og for mig har det faktisk været en stor lettelse, for bagsiden af de tætte netværk er jo en knaldhård social kontrol, som jeg kun kender alt for godt fra min opvækst i provinsen. Så jeg er kommet til at hade alle "miljøer", og de bliver ikke et hak bedre at være "spændende", puha. En af de helt store fordele ved at være forfatter er da, at man ikke går og gnider sig op ad de samme mennesker dag ud og dag ind. Når dét her interview er forbi, er I to jo ude af døren, og så kan vi fremover have fornøjelsen af at hilse høfligt på hinanden på gaden, vi skal ikke sidde i en sur kantine og bekræfte hinanden i hvilke nogle dejlige drenge vi er ved at rotte os sammen mod en eller anden stakkel, som vi ikke synes er smart. Min forestilling om Helvede er noget i retning af at være til julefrokost.

Morten: Kender du ikke det, at når man er til reception, så er der altid nogle, man finder sammen med ?

Søren Ulrik: Jo, men som den mølædte receptionsløve jeg er, har jeg nok mistet meget af appetitten på den slags tam-tam, for jeg ved også, hvilke nogle store skiderikker forfattere kan være overfor hinanden på trods af alt det sentimentale kammerateri. Betydningen af networking er efter min erfaring stærkt overdrevet, selvom det er klart, at det er vigtigt at møde folk og knytte kontakter, når man er ung og stadig "på vej", men for dén kunstner, der senere faktisk har fået mulighed for at udfolde sig, er uafhængighed da langt vigtigere end den falske sikkerhed i illusionen om at blive båret oppe af et miljø. Hvis dét, man har at byde på, ikke er godt nok, kan nok så mange gode forbindelser alligevel ikke trylle.

Morten: Nu hvor du ikke har din generation omkring dig, hvem bekræfter dig så ?

Søren Ulrik: Det gør min kæreste. Hun er rigtig sød til at sige, at jeg er alletiders, og jeg hepper da også på hende, når hun kommer hjem fra arbejde og fortæller om glæder og sorger.

Jeg tror, at man skal skelne mellem anerkendelse og bekræftelse. Hvis man har lavet noget af værdi, er det helt reelt at ønske en passende anerkendelse og at blive vred, hvis den udebliver - det er en meget grundlæggende social mekanisme, som holder hele verden i gang. Og det er da også udtryk for både selvværd og sund realitetssans at ville have et afgrænset svar på et konkret stykke arbejde. Men det psykologiske begær efter bekræftelse er meget mere omfattende, og er man alligevel ikke tilfreds efter at have fået en realistisk anerkendelse af sit arbejde, er det måske fordi, dét, man søger, er noget helt andet. Nemlig en melding om, at man helt fundamentalt er i orden. Men det kan man jo slet ikke få at vide af omverdenen, og det er jo nok også grunden til at begæret efter bekræftelse virker bundløst. Når man har fået et arbejde anerkendt, fejrer man det med en god middag, og så stiller man pokalen op på hylden og går videre i teksten. Men bekræftelsessygen er umættelig, og ligegyldigt hvor meget hyldest man overdænges med, føler man sig bare snydt.

Kim: Men det er jo et incitament for mange kunstnere, er det ikke? Man angler efter kærlighed og ...

Søren Ulrik: ...hvis det er kærlighed, man søger, er det en tragisk illusion at tro, at kunstnerberømmelse er en genvej. Berømmelse kan skaffe dig sex, men ikke kærlighed. Beundrere, men ikke venner.

Morten: Man kan jo også få en dårlig anerkendelse.

Søren Ulrik: Ja, og det kan man jo have fortjent. Når jeg har fået negativ kritik, som har været berettiget, har der da som regel skullet gå et par måneder, før jeg kunne "æde" den og indrømme overfor mig selv, at det var sandt, for mens man går og venter på aviserne, har man jo pressevéer og har simpelthen så meget i klemme, at der ikke rigtig er råd til at være helt realistisk.

Morten: Møder du ikke begejstrede fans? Bliver du ikke glad, når folk kommer hen og roser dig?

Søren Ulrik: Jo, vel bliver jeg glad. Og især bliver jeg glad, når det viser sig, at digtene lever helt uafhængigt af mig og af den tid og sammenhæng, de er blevet til i. Når ganske unge mennesker, der måske ikke engang var født, da et digt blev skrevet, støder på det i en antologi og straks er på bølgelængde med det. Eller når digtene pludselig går klart igennem i en helt anden kultur end min egen. Når jeg læser dem op i Moskva eller Frankfurt eller Tromsø, eller i det sognehus i Jylland, hvor jeg tænkte 'nej, det her, det går

**“NÅR MAN HAR
FÅET ET ARBEJDE
ANERKENDT,
FEJRER MAN DET
MED EN GOD
MIDDAG, OG SÅ
STILLER MAN
POKALEN OP PÅ
HYLDEN OG GÅR
VIDERE I
TEKSTEN”**

ikke, det fatter de vist ikke en lyd af', da jeg kiggede ud over de gamle gråhårede damer med striktrøjer og kaffetår. Og efter oplæsningen kommer der så en herre hen til mig og beder om dedikationer i bøgerne, som han lige siden 1981 har købt i førsteudgaver, efterhånden som de udkom. Så der fik jeg nok engang væltet mine egne banale fordomme. Det er virkelig opløftende at få den slags meldinger om, at digtene rækker ud over min person og udmærket kan klare sig selv.

Så må jeg leve med, at jeg også kommer ud for mennesker, der har fået en forestilling om mig på hjernen og ladet mine tekster fylde alt for meget i deres hoved, og det er altid ildevarslende, for næste station er jo logisk nok, at de for at få luftet ud skal igennem et kæmpeopgør med alt, hvad de forbinder med mig, og nu skal til at pisse på de selv samme digte, de før var så overdrevent opslugt af. Tja ... jeg har jo sådan set ikke en pind med alt dét at gøre - alligevel er det ubehageligt. For nylig fik jeg gudhjælpemig et langt, omhyggeligt håndskrevet brev fra en pige, der havde været til mine oplæsninger og kunne hele værket forfra og bagfra og nu lige ville fortælle hvilken rædsom person, jeg er. "Det var bare det, jeg ville sige, hej".

Kim: Nu nævner du Jylland, men er du ikke storbydigter, sådan en rigtig københavnersjæl ?

Søren Ulrik: Jo, det er jeg. Jeg kom jo hertil fra Stevns med mine forældre i '72, og det gav et kulturchok - og en kæmpeforelskelse i København ! Det er nok fordi, jeg kommer udefra, at jeg altid har kunnet se på byen med sådan et forelsket blik. Og jeg kom jo lidt tidligere end de fleste andre tilflyttere fra min generation, jeg nåede lige at få det sidste år i folkeskolen med, så nu har jeg boet her i 32 år. Et digt vil altid være præget af ophavsmanden og af den tid og det sted, hvor det kom til verden. Men som vi også lige var inde på, er det jo netop tegn på et digts kvalitet, at det samtidig rækker ud over alle de omstændigheder, så hvis et storbydigt er godt, er det ikke dårligere i Ølgod, og et digt om Vesterhavet skulle også gerne kunne holde til at komme en tur til København.

Morten: Hvis vi lige skulle dykke ned i København igen: Er der for mange jyder i København ?

Søren Ulrik: Der er for få ! For boligmarkedet her i byen er jo blevet så sindsygt kapitaliseret, at det er helt umuligt for unge mennesker at flytte hertil, hvis de kun har en beskeden indkomst og ikke har velhavende forældre i ryggen til at investere i en lejlighed. Og det er katastrofalt for København, for en storby bliver kun ved med at være en rigtig storby, hvis den hele tiden får tilført nyt blod. Den skal kunne tage imod folk udefra, der er helt vilde for at komme og har noget at bidrage med. Man skal kunne pakke sin

papkuffert i Nakskov eller Hobro og komme ind med firetoget, ligesom i 'New York, New York': Start spreading the news, I'm leaving today, siger han, som om nogen interesserede sig for det, ha-ha, this littletown-blues is melting away.

Morten: Jeg synes ikke engang, det er unge med rige forældre, der præger billedet. Snarere lægesekretærer, som har solgt huset og lagt forstæderne bag sig for at starte på en frisk... Efterdønningerne af forskellige liv, som er næsten levet...

Kim: Man kommer hurtigt til at lyde altmodisch, når man begynder at tale om dengang man boede i en slumstormerlejlighed med utæt petroleum-sovn og det hele... Nu findes den slags ikke rigtig mere, så skal man starte på bylivet, skal man befinde sig mindst et par trin oppe ad den sociale rangstige...

Søren Ulrik: ...nemlig, og den eneste grund til, at sådan nogen som os kan bo her, er jo, at vi har sat os som husbukke i træværket, før man skulle være millionær for at få en halvandetværelses.

Morten: Hvad gør dig bange, Søren Ulrik ?

Søren Ulrik: Det gør den irrationelle ondskab. Som er ligeså stort et mysterium som kærligheden.

Kim: Mærker du nogensinde trangen til at ændre noget ved samfundet, sådan politisk ?

Søren Ulrik: Ja, den trang mærkede jeg her til morgen, hvor lokalnyhederne kunne fortælle, at nogle beboere i den grimme ende af Istedgade stiller op til menighedsrådsvalget i Mariakirken for at få verfet Kirkens Korshær ud, så man kan slippe for junkierne på kirkepladsen. Guderne skal vide, at jeg selv er rædselsslagen for narkomaner, men jeg er endnu mere bange for en by, hvor der ikke er plads til dem. Ja, ikke engang plads til folk, der vil hjælpe dem. Det er simpelthen for småborgerligt.

Morten: Hvordan bruger du København ?

Søren Ulrik: Jeg cykler og spadserer gennem byen hver eneste dag og finder tit på undskyldninger for at komme ud i de mærkeligste kroge. Jeg bruger København lige fra Domkirken i Nørregade, hvor jeg går til gudstjeneste om søndagen, og til de ramponerede værtshuse i udkanten af brokvartererne, hvor jeg kan lide at sidde en regnfuld hverdagsaften og drikke fadøl i et hjørne, mens jeg spiller Slade på jukeboxen.

Kim: Bliver byen aldrig nogensinde for lille for dig ? Hærger udlængslen din krop ?

Søren Ulrik: Det gør den i høj grad, og heldigvis har jeg gennem årene fået mange invitationer til oplæsninger rundt omkring i verden. Især elsker jeg

at vende tilbage til New York. Den er et eventyr hver eneste gang, en ungdomsdrøm der bliver ved med at gå i opfyldelse.

Kim: Savner du ikke nogen flanører i København. Dem kommer der vel ikke så mange af, når nu folk bruger al deres tid på at spare op til lejligheder og den slags...

Søren Ulrik: Ja, så har man ikke tid til at flanere. Men jeg er i øvrigt lidt af en flanør selv. (Søren rejser sig). Og jeg har det, der skal til - en stok ! (Søren fremviser stolt sin sølvbeslåede stok med indgraveret navn og adresse). Hvis jeg glemmer den på en danserrestaurant, vil den alligevel komme tilbage til mig.

Kim: Nu er vi jo helt tilbage i 1860, ik ?

Morten: Ah, nu må du spise brød til...

Kim: Kan I da ikke huske ham Théophile Gautier. Historien siger, at han promenerede med en hummer i snor i Paris...Eller husker jeg forkert ?

Søren Ulrik: Det skal jeg ikke kunne sige...men jeg boede engang på et hummer i Paris.

(samtalet forstummer, mens stokken tages i øjesyn)

Søren Ulrik: Jeg tror, den er fra tyverne...

Morten: Den er rigtig fin, hvad ?

Søren Ulrik: Jeg elsker den. Den er en syl af elegance.

Kim: Hvis du skulle nævne en skidegod ny dansk forfatter, hvem vil du så fremhæve ?

Søren Ulrik: Jeg kunne nævne en hel håndfuld, men jeg tror, jeg nøjes med at sige det til dem selv personligt, for jeg er jo ikke ligefrem den hippeste avantgardist på scenen, så jeg er bange for, at det ikke nødvendigvis ville være en fordel for en ung digter at blive omfavnet af mig. Så jeg afleverer min roser med en vis diskretion.

Morten: Så bliver vi nødt til at tjekke nogle adresser i København. Ved du hvor de forskellige forfattere har boet ?

Søren Ulrik: Nej, men det gør Mette Winge. Vi kan jo ringe til hende ?

Morten: Vi havde faktisk tænkt på at smide nogle navne i hovedet på dig - og bede om din umiddelbare reaktion.

Søren Ulrik: OK...

Morten: Kim, du smed den første på listen, så skyd løs !

Kim: Iljits Johansen ?

Søren Ulrik: Det er ikke noget, som har optaget mig.

Kim: Elsa Gress ?

Søren Ulrik: Jeg læste hendes erindringsbøger for nylig, og de gjorde stort indtryk på mig. Men der var et bestemt sted, hvor jeg stod af. Det var, da

hun påstod, at hun havde læst hele biblen, da hun gik i første klasse. Der tænkte jeg: Det er løgn, det kan simpelthen ikke lade sig gøre. Der gik noget i kontrakten mellem læseren og forfatteren i stykker. Jeg var ellers meget optaget af bøgerne...

Morten: Palle Jessen ?

Søren Ulrik: 'Skæv Dans paa haarde Ringe'. Den ku' jeg godt li': Mene mene tekel tok tok...

Kim: Ole Sarvig ?

Søren Ulrik: Det er jo min store helt. Jeg skal skrive forord til hans samlede digte, som jeg selv har opfordret Gyldendal til at udgive. Det Danske Akademi udgiver hvert syvende år en bog, og til dén, der kom her for nylig, skulle hvert akademimedlem skrive om et af de tidligere, og jeg valgte Sarvig...

Kim: Kan man samle dem ? Er der ikke langt fra 'Grønne digte' til salmerne i hans sidste bøger ?

Søren Ulrik: Jo, men det er jo det, der hedder 'Samlede digte'. Og jeg er desværre ikke glad for salmerne. De er sørgelige at læse, for de vidner om et menneske i opløsning. Og de er heller ikke kunstnerisk vellykkede...

Morten: Som en god forlagsredaktør ville have sagt: Hvis forfatteren kunne rumme det, så kan vi også...

Søren Ulrik: Vel ka' vi så.

Kim: Hvad med de erotiske digte i de sidste bøger ?

Søren Ulrik: For mig kan et digt være politisk eller religiøst eller erotisk, hvis bare det er godt. Og hvis de sidste Sarvig-ting ikke er lykkedes, så er de ikke lykkedes, uanset hvad de handler om.

Morten: Da jeg ryddede op forleden, fandt jeg Ho Chi-Mins dagbog, hvor jeg læste et fantastisk digt om syv dage i fængsel. Til sidst så han en stjerne på nattehimlen - og den var rød !

Kim: Herman Bang ?

Søren Ulrik: For ikke så længe siden læste jeg 'Stuk', og det overraskede mig, hvor vanskelig, den var, nogle af siderne måtte jeg læse tre gange før jeg syntes, at jeg havde nogenlunde styr på, hvad der stod. Jeg havde læst den som ung, men dengang gik det åbenbart hen over hovedet på mig, hvor jeg lidt jeg forstod. Dels skal man lytte sig ind på hele hans underforståelsesteknik, og dels forudsætter så meget i 'Stuk' kendskab til et København, som er forsvundet. Men jeg kan godt lide Herman Bang, også selvom hans store indføling overfor andre så afgjort også har en skadefro side.

Kim: Tove Ditlevsen ?

Søren Ulrik: Hun er god ! Og jo ældre jeg er blevet, des mere går det op for

mig, hvor god hun er. Som ung kunne jeg slet ikke have noget at gøre med det dér overophedede kvindeunivers, og det skal man jo heller ikke, når man er en dreng på 17 år. Så skal man ikke interessere sig for voksne kvinders selvdestruktivitet. Selv syntes hun vist, at hun ikke blev regnet med til det fine selskab, fordi hun var en af de sidste, der skrev i bundne former - men det er da lige meget, at hun var traditionalist, for hun skrev jo knaldgodt. Jeg er også fascineret af hendes person og har læst både Jens Andersen og Karen Sybergs biografier - jeg kunne så godt tænke mig at have mødt hende. Når man ser billeder af hende ligner hun jo enten en karklud eller en million. Jeg tror, at hun har været rigtig morsom og ufatteligt anstrengende.

Kim: Både digtene og romanerne ?

Søren Ulrik: Hun skriver godt i begge afdelinger. Apropos læsning, så har jeg i de senere år haft en dille med klassikere, hvor jeg for eksempel har læst Swift, Defoe og Joyce og Conrad og Kafka og Thomas Mann, men en af de rigtig store læseoplevelser har faktisk været Evelyn Waugh's 'Gensyn med Brideshead', som han selv kaldte "en temmelig langtrukken historie om folk, der ikke har andre problemer end dem, de selv laver", men som jeg ikke desto mindre blev så bevæget over, at jeg sad og tudede ned i bogen som en anden skolepige.

Morten: Har du ønsket at møde et menneske - og så mødt mennesket ?

Søren Ulrik: Det gjorde jeg for eksempel, da jeg var 17 og havde skrevet til Frank Jæger og spurgt om jeg måtte besøge ham i Helsingør og tage mine Frank Jæger-bøger med, så han kunne skrive dedikationer i dem. Det sagde han ja til, og jeg kan huske at han gav mig en stor øl og sagde: 'Skål, min dreng !'. Og så forærede han mig en meget smuk bog, som vistnok er hans sidste digt - 'Hjemkomst' - med tegninger af Ib Spang Olsen. Den har jeg nu haft i 30 år og er faktisk en af mange grunde til, at jeg meget gerne ville have Ib Spang Olsen til at tegne til 'Det værste og det bedste'.

Morten: Har du gjort det med andre - udenfor litteraturen ?

Søren Ulrik: Jeg mødte engang Van Morrison og hans danske kæreste i Dagmar. Og så besluttede jeg på stedet at gå hen og sige 'Tak for sangen - dine ting har betydet så meget for mig' - ikke andet, og så straks vende om og gå igen for at signalere, at jeg ikke var ude på at hænge på ham. Og han blev selvfølgelig totalt paranoid, og for at det ikke skal være løgn, hev hans kæreste fat i mig og spurgte, hvad jeg hed, og hun kunne så huske, at jeg engang havde skrevet noget om manden, og så fik han det bare endnu dårligere. Det opstod helt spontant og udviklede sig til en lille fløv katastrofe. Han skulle bare have vidst, at Information kort tid forinden havde spurgt,

**“BERØMMELSE
KAN SKAFFE DIG
SEX, MEN IKKE
KÆRLIGHED.
BEUNDRERE, MEN
IKKE VENNER”**

om jeg ville interviewe ham til avisen, men jeg havde sagt nej tak, for jeg havde faktisk ikke noget at spørge ham om. Jeg ville bare udtrykke min taknemmelighed.

Morten: Hvordan reagerer du selv, hvis der kommer nogen ?

Søren Ulrik: Høflighed er nøgleordet, fordi det rummer en balance mellem imødekommenhed og distance, så begge parter kan være der. Hvis jeg for eksempel har læst op på Café Riga, og Kim kommer og stikker en af mine bøger frem og spørger om en dedikation, så beder jeg om både navn og efternavn og stadfæster stedet, så det fremgår, at det er skrevet i forbindelse med et offentligt arrangement: 'Cafe Riga, den og den dato, til Kim Foss med venlig hilsen fra Søren Ulrik Thomsen'.

Kim: Så du ikke bliver taget til indtægt for noget bagefter ?

Søren Ulrik: Ja. Og så de private dedikationer ikke mister deres mening. Hvis jeg har skrevet en hilsen i en bog til en af mine venner, skal der ikke cirkulere hundrede eksemplarer med samme ordlyd.

Morten: Jeg gør lige omvendt: Jeg skriver altid 'Tak for en dejlig nat'...

Søren Ulrik: Ja, og det kan du tillade dig, fordi du er født med en naturlig charme, der gør, at man vil modtage sådan en hilsen med samme venlige og humoristiske lethed, som den er afleveret. Men hvis jeg skrev den slags, ville der næste morgen stå en selvlysende galning udenfor min hoveddør og holde bogen frem som en kontrakt.

Morten: Nå, men, går du i teatret ?

Søren Ulrik: Nej, men jeg går i biografen, selv om jeg må indrømme, at jeg på dét punkt kan mærke, at jeg er blevet ældre. For de film, der virkelig har sat sig, er dem, jeg så, da jeg var ung i 70'erne: 'Exorsisten', 'Profession Reporter', 'Rosemary's Baby', 'Taxi Driver', 'A Clockwork Organge'. Dem kan jeg næsten udenad. Det samme kan jeg ikke sige om film, jeg har set siden da. 'Blue Velvet' er vel nærmest den sidste, der er krøbet ind under huden i en grad, så den for altid har taget plads i min bevidsthed. Selv om jeg da stadig støder på film, der gør kolossalt indtryk, som f.eks. 'Magnolia' og 'The Ice Storm', ser jeg dem alligevel på en anden måde, og det skyldes naturligvis ikke, at filmene er blevet ringere, men at jeg er blevet ældre.

Kim: Har du det på samme måde med litteratur ?

Søren Ulrik: Jeg tror, at jeg i det hele taget oplever fiktion anderledes nu, fordi jeg som ung investerede alle mine drømme om fremtiden, alle mine identifikationer og begær i de personer og scenarier, jeg mødte i romaner og film. Hvad jeg ønskede at opleve, hvordan jeg godt kunne tænke mig at være, hvem jeg gerne ville kysse. En bestemt form for intensitet er gået tabt, men noget andet er vundet. For dengang så jeg jo i en vis forstand ligeså

meget mig selv, som jeg så filmen. Uden indlevelse er en fiktion jo meningsløs, men det er også en berigelse, at jeg nu i højere grad oplever kunsten som noget udefrakommende, der ikke nødvendigvis handler om mig.

Morten: Hvem har du gerne villet være ?

Søren Ulrik: Jeg ville vist allerhelst være en midaldrende mand, der boede midt ind i en storby og gik i jakkesæt. Og det er jeg jo så blevet i mellemtiden. Og så var der en, jeg meget gerne ville i seng med, hende, hvad hedder hun, hende der var i 'Sidste tango i Paris'?

Kim: Maria Schneider (mistænkeligt hurtig på aftrækkeren)

Søren Ulrik: Man var jo nærmest grædefærdig.

Kim: Jeg anede, at hun ville komme... Det er vel det samme med musik, som man vel også lagde nogle andre stemninger og ting ind i førhen ?

Søren Ulrik: Nemlig.

Morten: Men jeg kan da stadig blive helt bjergtaget af musik !

Søren Ulrik: Selvfølgelig. Men en ting, der irriterer mig ved at gå i biografen i dag, er, at lydniveauet er så rasende højt, jeg synes, at det ødelægger indlevelsen i fiktionen, for billederne blegner i forhold til lyden. Nu vi alligevel er ovre i det Hieronimusagtige, så lad mig sige noget om forskellen på biografoplevelsen dengang og nu. Det er jo blevet et hujende tivoli - alene at komme igennem foyeren. Efter reklamerne kommer så fem larmende, lynklippede trailers, der alle sammen viser biler og bygninger, som sprænger i luften, så inden hovedfilmen begynder, er jeg allerede totalt overmæt og udmattet. Under selve filmen sidder publikum konstant og taler og kommenterer, hvad der sker på lærredet, og hvilke skuespillere, der har spillet med i hvilke andre film, og når jeg så har bedt dem om at dæmpe sig ned, har jeg sgu fået at vide, at jeg bare kan sætte mig hjem foran fjernsynet, hvis jeg vil have ro. Selvom det jo er den småpludrende fjernsynskultur, der flyttet ind i biograferne. Jeg savner simpelthen magien ved at gå i Triangelbiografen med den indirekte belysning fra muslingeskalsslamperne, med tempelstemningen og livmoderatmosfæren, som om man var på vej ind i et mærkeligt rige midt mellem vågen og drøm, med forventningen når de tunge, røde velourgardiner langsomt gled til side, mens lyset dæmpedes og filmen begyndte at knitre...

Morten: Sådan er det jo også i musik. Du kan spille 60 gange højere op nu end for to år siden. Men synes du, at du er gammel ? Du taler meget om det...

Søren Ulrik: Jeg synes, at jeg er 48 år.

Og her knækker båndet. Søren Ulrik ved det ikke. Morten ved det ikke. Kim ved det godt, men tier. Interviewet skulle alligevel rundes af. Tiden er

gået, og middagssolen får ikke længere farverne til at changere på gulstengavlen, som udgør udsigten fra digterens køkken. Lettede sender vi et sidste blik på forfatterens vandmaleri fra teenageårene. 'Summer's almost gone. Where will be when the summer's gone,' står der med store, klodsede typer. Jim Morrison får det sidste ord. Udenfor venter den rigtige sensommer og et defekt bånd, der skal repareres. Det klarer Steen Møller Rasmussen, så tak til ham.

MIN FORESTILLING OM HELVEDE ER NOGET I RETNING AF AT VÆRE TIL JULEFROKOST